

Interfața A

*Tezeu,
Orbit de întuneric,
A urmărit ghemul de ață al Ariadnei.
Cînd Ariadna
S-a oprit din tors,
Toate ușile duceau spre Minotaur.*

Mustafa Sharif

1

— Fii atent!

În secunda de relaxare datorată, în egală măsură, trecerii de la emoție la alertă și traversării din zona subtropicală în cea subarctică se gîndi cît de absurd era să arunce asemenea vorbe unui orb. Dar Mustafa se obișnuise cu betesugul lui. După cît timp? Cincisprezece, cincizeci de ani? Nu era un lucru despre care să se pună întrebări.

Hans Dykstra intră într-o stare de alertă totală. Își imagina uneori că ar putea astfel să oprească realmente trecerea timpului său personal, rămânând în echilibru, la mică distanță de lumea cunoscută oamenilor obișnuiți, în timp ce el ar lua cât ar putea din aceasta.

Hans fu străbătut de un fior, în ciuda costumului său izotermic.

Apoi își dădu seama. Desigur! Pinze de păianjen!

Se strădui să respire adânc. Teamă îi ceda, pe măsură ce aerul înghețat i se strecura prin mască. Nu exista nici o lumină aici, în afara celei produse de lanterna puternică pe care o luase cu el, și cel dintâi lucru pe care-l văzuse când sosise fuseseră firele pline de scame cenușii ce barau ieșirea din skelter.

Deși era ilegal, circulau din când în când povești despre persoane care nu-și puteau permite un privat și inventau capcane pentru călători...

– Nu simt nici o prezență, zise Mustafa cu o voce care nu părea a exprima nemulțumirea.

Motivația lui n-avea nimic în comun cu aceea a însoțitorului său – cel puțin nici una pe care acesta din urmă s-o poată accepta. Erau colaboratori, dar nu erau și nu puteau fi parteneri. Se putea spune: „Dușmanul dușmanului meu...“, fără să mai fie nevoie de vreo altă explicație.

N-avea importanță.

Hans rosti cuvintele necesare și, în raza lanternei, mâna lui Mustafa se ridică imediat, cafenie, dolofană, ca a unui copil, la fel ca și fața lui, bîjbîind lacomă după fragila zestre a păianjenului.

– Stai, așteaptă! îl imploră Hans, azvîrlind floarea albastră, șopîrlița, pe care, bineînțeles, o ținuse în fața lui cînd intrase în skelter.

Rememoră obișnuitele vrăji protectoare, folosindu-și în același timp o mîna ca să baleieze cu lanterna porțiunea vizibilă a casei, în timp ce pe cealaltă o ținea pregătită să formeze codul de urgență, dacă se dovedea cumva că locul acesta se afla deja în posesia altcuiva. O asemenea precauție era, foarte probabil, inutilă; o asigurare din partea lui Mustafa făcea cât o duzină de indicații ale aparatelor. Dar, întrucît nici contorul de radiații, nici sistemul biotest nu emisese vreun semnal, locul era în mod evident locuibil și trecuse multă vreme de cînd cineva pusese acolo întrebări politicoase străinilor care apăreau neanunțați într-un skelter particular.

– De ce să mai aștept? întrebă Mustafa pe un ton certăreț. Vezi tu vreun semnal de alarmă?

Ţînd, Hans își abandona formulele mentale înainte să le termine.

– Nu, răspunse el morocănos. Fiindcă o să rupi pînzele cînd o să le atingi și voiam mai întîi să le fotografiez.

Își scoase aparatul și utiliză blitzul, pentru a înregistra țesătura delicată, deteriorată de praful gros.

– Ține-ți mîna în afara cadrului, adăugă el, cu ochiul lipit de vizor. Vrei să ți-o immortalizez?

– N-or să găsească pozele pînă n-o să le dai voie, adică pînă după moartea ta. Cel puțin așa mi-ai promis la început.

– Poate că eu voi fi mort, dar tu vei fi în viață, mormăi Hans, încercînd aparatul. Bun, două sînt de ajuns. Dă-i drumul!

Degetele grăsuțe se mișcă prin aer cu agerimea unei vulpi la vânătoare, localizează un fir de pînză și-l urmăresc cu precizia unui muzician, fără să-l rupă; găsesc un altul și, apoi, le rupseră pe amîndouă cu un gest precis, savurînd senzația contactului. Hans îl mai văzuse făcînd astfel de minuni și înainte, dar aceasta era cea mai uimitoare. Să mîngîie pe toată lungimea firul de mătase al păianjenului și să-l lase intact pînă în momentul în care te hotărăști să-l frînge; asemenea aptitudini îl făceau uneori pe Mustafa să pară inuman. Oameni care dau buzna acolo unde îngerii...

Dar acum în mintea lui nu era loc pentru meditație, ci numai pentru reacție. De data asta, fără îndoială, Mustafa îl făcuse să se simtă mîndru. Ghicise după forma codului cumpărat că acesta era foarte vechi. Îndrăznise să speră că ar putea fi din primul milion. Odată ajuns în teren, era gata să creadă că localizaseră unul dintre primele o sută de mii... Asta presupunînd că se aflau în Scandinavia. Și totul conducea spre această concluzie. Aerul era în mod sigur destul de rece, iar în fața lui, în partea opusă a camerei de zi, se aflau niște ferestre mari, complet negre, martori tăcuți ai nopților din nordul îndepărtat.

— Oh, Doamne! spuse el în șoaptă.

Expresia era arhaică, dar engleza nu era limba lui maternă și, în orice caz, dacă cineva inventase o expresie mai potrivită pentru exprimarea uimirii încîntate, el nu auzise încă de acesta. Sub praful ce estompa toate detaliile, podeaua părea a fi din parchet de lemn adevărat. Drapat cu pînze de păianjen, acela nu putea fi decît un scaun Hille autentic. Nu cumva rafturile erau un Sistem Cado...?

— Îți place? murmură Mustafa, încheindu-și cercetarea pînzelor.

Revenise imediat la felul lui obișnuit de a fi: rece, detașat, o mașină programată să obțină și să analizeze cu atenție maximă toate datele noi și să nu ezite în fața nici unei situații pentru care exista precedent. Era a noua oară cînd Hans și el veneau împreună la o casă pierdută. Hans nu știa de unde obținea tovarășul său codurile de acces. Nici nu intenționa să-l întrebe vreodată, de teamă că acesta ar fi răspuns că se bazau mai degrabă pe vreo veche „cărțică de magie” decît pe furtul dintr-o bancă de date sau pe mituirea unui tehnician de la Autoritatea Skelter.

Arabul continuă:

— Îmi cer scuze că m-am grăbit să ating pînzele. Dar acum sînt atît de rare! N-am mai atins una din copilărie. Aproape le uitasem. Ce ciudat! Te-ai fi așteptat ca păianjenii să fie rezistenți.

Da, poate, gîndi Hans. Apăruse însă infecția din America Centrală — o ciupercă sau vreun parazit microscopic — și ceva se întimplase cu ouăle lor... *Ei bine, ți-ai fi putut imagina că și omenirea se va dovedi o dată rezistentă.*

— Cred că asta e cea mai grozavă descoperire de pînă acum, spuse el.

Simțindu-se bine în costumul lui, își dădu jos masca și inspiră cu o bucurie paradoxală aerul aspru. Era neplăcut pentru gît, dar cu mult mai curat decît cel de mai înainte, infestat de duhoarea canalului colector al Mediteranei și de fetidele halene colective, din Valletta. Praful îi dădea aromă mirosului înțepător.

Lipsit de echipament, Mustafa o luase înainte, ieșind din raza lanternei. Acum stătea pe podea, învîrtindu-se încet, ca și cum s-ar fi aflat pe o roată a olarului, absorbînd informațiile nevăzute pe care i le furniza casa. O dată sau

de două ori bătut din palme cu zgomot, ridicându-și capul. Schița astfel în memorie poziția pereților, ușilor și mobilei. Adulmeca, înregistra noile mirosuri.

Puțin mai încet și simțindu-se întrucâtva invidios (*Să invidiezi un om care a orbit! Sminteală!*), Hans ieși și el din skelter. Era încărcat: un aparat de control, cameră, bliț, geantă cu filme de rezervă, lanternă, instrumente... Aparatura sa legitimă, dar nelegitimă pentru modul în care o folosea el acum.

Era de meserie recuperator. Datoria lui era să împartă în lume resursele recuperate, celor care aveau mare nevoie de ele sau puteau să le exploateze pentru binele general. Nu ispita locurilor necunoscute îl ademenise să se apuce de acest hobby periculos și ilegal (era trimis în mod curent pe toate continentele, oricând și oriunde un depozit secret recuperabil era raportat Autorității Economice).

Nu îl fascinau forma și tiparul unei epoci apuse, aflate acum într-o existență suspendată, roasă atât de rapid de timp. Dacă nu exista cineva care să le înregistreze – mai precis decât o făcea memoria supusă greșelii –, vestigiile vor trebui reconstituite orbește de către arheologii viitorului îndepărtat.

...Dacă aceștia vor exista.

Acest skelter ciudat era într-adevăr unul dintre primele, vechi de o jumătate de secol și uimitor de voluminos, mare cât un automobil. Înțelesese că, de fapt, unele piese de mașină fuseseră adaptate pentru primele skeltere, așa cum Remington introdusese părți din mașinile de cusut în primele mașini de scris. Un model atât de vechi s-ar putea să aibă defecte. Obiectul îi transportase aici în siguranță,

dar îi va trimite și înapoi? Sau se va întâmpla răul cel mai mare: îl va duce pe Mustafa – acesta va pleca primul, ca de obicei, cu neînțeleasa lui curiozitate satisfăcută – și apoi îl va izola pe el, pe Hans Dykstra?

Vreme de o clipă se văzu tirându-și picioarele prin pustiriile înzăpezite ale... Chiar, ce țară era asta? Suedia, Norvegia, Finlanda? Cel mai probabil, Suedia; exista o plăcuță Volvo pe cutia de cristal a skelterului. Era înconjurată de gheață, dar lizibilă. Un teritoriu aproape pustiu, deci. Populația aflată iarna în Suedia era acum scăzută, cam două sau trei mii de oameni, majoritatea solitari excentrici. Să cutreiere pe jos după ajutor, pentru a ajunge acasă, ar fi fost absurd. Vara, desigur, lucrurile stăteau altfel. În iulie puteau exista un milion de rezidenți temporari.

Contemplă posomorît skelterul. Ca majoritatea oamenilor din vremea lui – sau, mai degrabă, ca majoritatea celor privilegiați – era în stare să asigure o întreținere de rutină a skelterului său, să schimbe un cauciuc sau un robinet, dar nu văzuse niciodată un model atât de vechi. Dacă s-ar apuca să caute manuale tehnice despre skelterele Volvo scoase din uz, probabil în aceeași zi vreun funcționar stupid i-ar lua urma ca să-l întrebe ce nevoie are de asemenea date. Hans n-avea nici un chef să se pome-nească pus în cătușe pentru încălcarea codului. Va trebui să-și încredințeze soarta standardului înalt al măiestriei suedeze, să-și asume riscul de a fi dezintegrat în drum, sau să rămână blocat aici pînă cînd vara îi va da ocazia să se amestece cu mulțimea de vizitatori, la ieșirea din vreun skelter public.

N-ar fi imposibil să supraviețuiască un timp aici. Ar putea fi chiar amuzant, într-un fel. O experiență inedită, în

orice caz. Niciodată nu mai trăise într-o solitudine aidoma celei pe care acest singuratic ținut nordic o promitea. Se plimbase prin toată camera de zi. Pașii lui pe parchetul tare îi oferiseră lui Mustafa semnalele sonore de care acesta avea nevoie ca să construiască tabloul sonor al mediului înconjurător și să localizeze bucătăria. În afara pachetelor de mâncare din congelator – evident, nu vor îndrăzni să le atingă, fuseseră înghețate și dezghețate de nenumărate ori – mai exista și o rezervă uriașă de conserve. Și, dacă indicatorul de pe perete era demn de încredere și nu se înțepenise pur și simplu la o cifră falsă, se găseau aproape o mie de litri de petrol în rezervorul de încălzire.

Pe de altă parte, Dany o să-l dea imediat dispărut. Vor începe imediat să întorcă pe toate părțile sistemul skelterului, ca să descopere vreo eroare care l-ar fi putut distruge pe drum. Nu mai rămăseseră atât de multe ființe omenști. Nu-și puteau permite să le lase să dispară la întimplare. Se duseseră zilele când cei mai mulți oameni priveau un milion de morți doar ca pe o garnitură la micul dejun. Ultimul lucru pe care îl voia era să atragă atenția autorităților. Trebuia doar să se roage ca skelterul să mai reziste încă o duzină de cicluri.

Ca măsură de siguranță, recuperează șopîrlița și o puse discret într-un colț al mașinii. Era un simbol eficace, bun de lăsat. Numele ei făcuse din micuța floare albastră cel mai comun dintre simbolurile vieții, tocmai potrivit să-l iei cu tine într-o călătorie.

Apoi, alungîndu-și din minte asemenea gânduri sumbre, fotografie camera de zi, bucătăria, sauna pe care o descoperise dincolo de aceasta. Făcu fotografiile în așa fel încît să evite urmele de pași pe care el și Mustafa le

lăsasera în praf, la fel de vizibile precum cele de pe zăpada proaspătă.

Dădu apoi peste o cameră de lucru, cu un birou deschis pe care se afla o mașină de scris Halda, documente în sertare, un teanc prăfuit de hîrtie pentru corespondență, de pe care Hans suflă ușor praful pînă ce numele și adresa devenira lizibile. Află astfel că proprietarii casei se numeau Eriksson, că se aflau într-adevăr în Suedia, lîngă un loc numit Umeå, pe care va trebui să-l caute pe o hartă cînd se va întoarce acasă. Dar ceva îl frapă, pîrîndu-i-se literalmente incredibil.

Codul skelterului lor era tipărit pe antet!